

חמישה שירים מתוך ספר בהתהוות

ללוטח לניח

יֵרַח אֶלָּא בְּמַח

צֵטט הֵילֵד וְהַצִּית
עֲלָה קִרַח עֲלָה
בְּלִהְיוֹת יִשְׁתַּמּוּ אֱלֹהִים
כְּגִלְגֵל לִפְנֵי טֵיִי-
פִנְמוּ מִמִּילָא הַבוֹרְסָה
תְּתַמוּטט הֵלִילָה וְעַד
נְעִילָה אֵי אֶפְשֶׁר לְהַזְמִין
פִּיצָה עִם נְעֵרַת לוֹוִי
חֲרָדִית חֲרָדִית. כִּי
אִם לֹא נִזְמִין אֲנִי
אוֹמֵר לָכֶם שְׁנֵמוֹת אֲז
כְּדֹאֵי כְּבָר שְׁנַתְּפִס אִיוו
מְרַכְבָּה וְנַעֲלָה בְּשַׁעֲרָה
הַזֶּהָב שֶׁל מְרַגְרִיט
הַשְּׂמִימָה לְאוֹרְגִיָּה
בְּאוֹרֵי־רַח אֶלָּא בְּמָה
כִּי אִם לֹא נַתְּפִס אֲנִי
אוֹמֵר לָכֶם שְׁנֵמוֹת

אֵשָׁה חֲרָקָה. אֵשָׁה
נְטָרְקָה. הַשְּׁעוֹן
מִלֵּט אֶת עֲצָמוֹ דְרָף
הָאֶפְסִים בְּחֻצוֹת.
הַמְּחֹגֵים מוֹטְטוּ עֲצָמָם
בְּשִׁמְעַ
עַל חוֹדֵיָהֶם.
רוּחַ הַמְּעַרֵב
הַרִימָה אֶת הַבַּיִת
וְנִשְׁאַה אוֹתוֹ בְּחִגִּיגוֹת לְרֹאשׁוֹ
שֶׁל הֵילֵד עִם הַשּׁוֹשְׁנָה
הַחוּלָה. סוּף סוּף
אֶמְרָה דוֹרוֹתֵי עֶכְשָׁו
תְּמוֹת עִם כְּתָר יֵלֵד
מְטָרָף בְּלִי אֶבֶר
מְסָרֵס וְיִצְקָה מְכָל
זֶרַע שְׁפוּף לְבִטְלָה עַל
אִישׁ הַקֶּשׁ אִישׁ הַקֶּשׁ
הוּא תְּמִימוֹת קְדוּשָׁה

פעם

לְבַסּוֹף.	וְרַק
לֹא גּוֹפִים.	אֶפְלוּ לֹא. רַק
רַק יָדִים. אֶפְלוּ לֹא.	קִצּוֹת הַלְשׁוֹנוֹת הַרְדּוּמוֹת
קִצּוֹת אֶצְבָּעוֹת רְדוּמוֹת.	מְגִשְׁשׁוֹת לְלֶק מִמִּי
חוֹתְרוֹת בַּחֲשֶׁךְ זֶה אֶל זֶה	הַמְאָרָה שֶׁל פֶּלֶג
כְּמוֹ גִּישִׁים מְנַקְרֵי עֵינַיִם	הַזּוּי.
בְּמַרְחָק הָאֶפְסִי.	בְּמַרְחָק הָאֶפְסִי.
הָאֵינְסוֹפִי.	הָאֵינְסוֹפִי.
שְׁבִין קִצּוֹת	שֶׁל שׁוֹמֵר חֲרוּף
הָאֶצְבָּעוֹת הַנוֹאֲשׁוֹת שֶׁל	וּמְלַבֵּן עֵינַיִם
אָדָם וְאֵלֵהֶיוּ בְּמַרְוּמִים	בְּתַחֲנִת כַּח גְּרַעֲיִנִית
הַבְּלָתִי נְגִישִׁים שֶׁל הַקֶּפְלָה.	חֲרָבָה הַמְגִשֵׁשׁ
וּבֵינֵיהֶן שְׁלָדִים שֶׁל שִׁירֹת אֶהְבָּה	לְמִצָּא יוֹנֵת דָּאֵר. לְהַגִּיד:
נוֹשְׂאוֹת צָרִי וּמֹר וּלְבוֹנָה	הַיְתָה פַעַם אֶהְבָּה.
וְשׁוֹמְרֵי דוֹדָאִים	אֶפְלוּ לֹא. אֶבֶל
קְבוּרוֹת בַּחוּל.	פַעַם.

קנאה

אֲנִי חוֹשֵׁב עַל כָּל הַחֲנִיתוֹת שְׂאֲגַרְתִּי בִימֵי חֶלְדֵי
כְּדֵי לְהַטִּיל בְּגִבּוֹ שֶׁל כָּל מִי שֶׁקִּנְאָתִי בּוֹ.
בְּטֶן מְלֵאָה חֲנִיתוֹת שֶׁהַחֲלִידוֹ.
וּכְשֶׁאֲנִי כּוֹשֵׁל עַל הַר הַחֲנִיתוֹת כְּדֵי לְהַגִּיעַ לְכֶסֶף
וּלְחַלֵּץ אֶת צְפוּר נַפְשֵׁי הַרְכִיכָה הַמְפֹרֶפֶרֶת
עֲדִין בְּכַנְפִים קְצוּצוֹת עַל הַצַּג הַמְחֻשֵׁיף מוּלִי,
נִנְעָצַת חֲנִית בְּגִבִּי וּמְקוֹר בְּלִבִּי וְאֲנִי
מְפֹרֶפֶר וְהוֹלֵךְ

ילד מצויר את פני האלזחים

לנכדיי

מעבר לגבעה כּכּר בוקעות
צהלות העיטים.

ילד מצויר את פני האלהים.
מלאך אלהים עומד מאחורי גוו
ומעתיק בקפידה ולאֶרֶךְ הקנים
את פני הילד התמות.
ומניח על פניו.

אלהים מצויר פני ילד.

ילד מצויר את פני האלהים.

ירא מראות פניו במראה או בפני אגם
רוגעים הוא שואל את פני
הסמוראי הקשוח בחוברת מנגה.

בידו הקטנה שלא למדה בעט
הוא שורה עם הקנים שלא
לחרג מהם כמו לוחם היודע
שבגיא הזה שקט אבל

בדיקה בטחונת

הואיל והנפש הקרויה גם נשמה
היא ממצא נזיל אין מרשים
להצלוחה לטיסה במנון גבוה
מחשש חבלה ועל אחת כמה
וכמה שירה שהיא בכלל
סכול ממלכד של המשורר
המסכנת גם את החפים ממנה או
מנשמה בסביבתה. ולכן כדאי
להקזו דם כי הוא הנפש כידוע
וזאת בהנחה שהדם אינו נגוע
בשירים
ולא ידביק אחרים